

Balseming

Ik dacht dat alleen de paus en de koninklijke familie gebalsemd konden worden. Maar Félice bleek ook een prinses te zijn want ook zij werd gebalsemd. De beste keus ooit!

Iedereen aan wie ik vertel dat wij Félice hebben laten balsemen, denkt dat ze is ingesmeerd met een speciaal middeltje. Dat is niet zo (hoewel ik dat zelf ook eerst dacht). Het bloed in het lichaampje wordt vervangen door een vloeistof die het ontbindingsproces tijdelijk stopt.

Toen wij op donderdag 7 september hoorden dat Félice het niet zou halen en wij de keuze snel gemaakt hadden haar dan niet nog dagen/weken te laten vechten, werd ons de vraag gesteld: "Willen jullie haar na het overlijden mee naar huis nemen?" Ik hoefde daar geen seconde over na te denken. Natuurlijk namen we haar mee naar huis. Tim moest daar even in schakelen maar was het daar al snel mee eens.

Dat Félice dan ook gekoeld moest liggen en hoe we dat moesten regelen, is eerlijk gezegd in een waas aan mij voorbijgegaan. Tims moeder regelde een heel fijne uitvaartverzorgster en zij hadden gezorgd dat Félice thuis op koelelementen kon liggen.

Door het vele vocht van alle infusen was Félice tijdens haar strijd behoorlijk opgezet. Mijn kleine, fijne, dappere poppetje had zoveel rommel in haar lijfje dat de Félice van de eerste dagen niet meer te herkennen was. Ook hing haar tongetje uit haar mondje door het vele vocht. Zodra Félice van alle apparatuur werd gehaald en bij mij werd gelegd, zag je al dat vocht heel snel uit haar lijfje trekken. Zo had ze binnen no time haar eigen koppie en fijne lijfje terug.

Ik had haar nog nooit in bad gedaan dus dat we haar zelf zouden badderen, insmeren met Zwitsal en haar in prachtige kleertjes zouden kleden, was duidelijk. We hadden al dagen zoveel verdriet dat toen we van de kinderarts te horen kregen dat ze echt was overleden, we een soort rust ervaarden. We waren zo trots op ons kleine meisje en nu wilden we haar snel mee naar huis nemen.

Ik deed een poging haar in bad te doen maar door het slappe lichaampje had ik Tims hulp nodig. Met zoveel liefde en zorg badderden wij haar. Ik voelde me schuldig toen er wat water langs haar oogjes liep na haar haartjes gewassen te hebben. Ik was zenuwachtig een rompertje over haar hoofdje te doen, terwijl dat allemaal natuurlijk niet meer belangrijk was. Ik wikkelde haar in de mooiste wikkeldoek en nadat we akkoord hadden van de gemeente-arts dat we haar mee mochten nemen, vertrokken we. We stapten met Félice stevig tegen mijn hart gedrukt bij mijn ouders in de auto. Thuis legden wij haar in haar wiegje, op de koelelementen.

We moesten iedere paar uur de koelelementen verwisselen. Ik viel zowat van mijn stoel. Mijn lichaam had net een overvloed aan hormonen binnen gekregen om de borstvoeding versneld te laten stoppen. Hierdoor hoefde ik 's nachts niet meer te kolven. De gedachte dat ik mijn kindje van de koude elementen moest halen en die moest verwisselen, maakte me enorm verdrietig.

Tim had daar wel enorm veel rust voor. Hij tilde Félice met zoveel liefde uit haar wiegje, kustte haar, sprak tegen haar en legde haar heel even op ons grote bed. Dan wisselde hij de koelelementen, pakte Félice weer stevig vast en legde haar zo lief weer in het wiegje waar hij haar instopte alsof ze gewoon lekker ging slapen. Tim vond het allemaal niet eng. Hij ging rustig bij haar zitten, had zoveel rust en liefde en zorgde, zelfs toen ze al was overleden, als een echte papa voor haar.

Pas achteraf beseftte ik dat ik haar vanaf het moment dat we thuis waren gekomen, niet meer had durven aanraken, dat ik het eng vond dat ze zo koud was en dat ik haar gezichtje al minder herkende. Ze had blauwe oortjes en een wat ingevallen gezichtje.

Het was dat Petra, onze uitvaartverzorgster, zaterdagochtend de mogelijkheid tot balseming opperde. Ik dacht dat dit alleen mogelijk was voor de paus en koninklijke familie maar dat bleek niet zo te zijn. Ik hoorde alleen maar: "Ze krijgt haar eigen kleur terug, blijft mooi tot de begrafenis en hoeft niet meer op die koude elementen te liggen." Hoe balseming werkt, heb ik niet eens meegekregen.

Nog diezelfde middag kwamen Hans & Pauline van HQ Thanatopraxie bij ons thuis. Terwijl ik op die zaterdag in een soort intens verdrietige roes verkeerde en een poging deed een uurtje te slapen, balsemden zij Félice.

Mijn moeder en Tim hadden mij die zaterdagochtend wel al gewaarschuwd dat ik Félice er niet mee terug zou krijgen. We zouden gewoon die woensdag afscheid van haar nemen. Wat een idioten dacht ik toen nog. Ik ben mijn kindje kwijt maar mijn gezonde verstand daarmee niet verloren. Toen wist ik alleen nog niet wat er met mijn gemoedstoestand zou gebeuren nadat Félice gebalsemd was.

Toen ik bovenkwam bij Félice wist ik niet wat ik zag. Ik twijfelde geen moment en pakte haar op en drukte haar stevig tegen mij aan. Ik stak mijn neus in haar haartjes en snoof zo alle lekkere babyluchtjes op. Ik kroop bij Tim op schoot en met zijn drieën zaten we daar. Mijn perfecte gezinnetje. Zo compleet!

De ouders van Tim waren op dat moment bij ons thuis en mijn ouders, die alweer onderweg naar Friesland waren, belde ik. Nog voordat ik hen iets vroeg, had mijn vader al de eerste beste afrit genomen om te draaien. Vol trots liet ik hen mijn kleine meisje zien.

Ik kon niet stoppen met naar haar te kijken, haar aan te raken en te kussen. Ik zoude met haar door het huis alsof ze gewoon een kleine slapende baby was. Ik opperde zelfs om haar in de kinderwagen te leggen en een stukje te gaan wandelen. Dat hadden we nog niet gedaan en ik had mij er zo enorm op verheugd.

Dat was het moment dat Tim mij even tot de orde moest roepen. Hij pakte mij stevig vast en benadrukte nogmaals datgene wat hij en mijn moeder die ochtend hadden gezegd: "Félice komt niet terug door de balseming. We moeten haar nog steeds begraven." Hard en confronterend. Maar het was wel even nodig. Hij herkende mij die avond niet meer.

Met een dure fles Barolo en Félice vertrokken we die zaterdagavond naar boven. Ik legde haar tussen ons in bed, wij proosten op haar (natuurlijk stootte ik mijn glas nog een keer om en zitten er nog steeds spetters op de muur...ach alle herinneringen zijn kostbaar van die periode zullen we maar zeggen). Daarna legden wij haar in haar eigen wiegje. Lekker bij ons op de kamer.

Van een vriendin leende ik een mooi mandje. Elke ochtend legde ik haar in dat mandje en nam ik haar mee naar beneden. Ik informeerde of ik haar nog kon insmeren met Zwitsal en dat kon. Zo tuttelde ik eindeloos met mijn meisje. Ze had zo'n lekker pak met een te schattig kraagje aan. Haar opa's en oma's konden haar ook nog even vasthouden, iets wat er nog niet eens van was gekomen. Als ik even probeerde te slapen, legde ik Félice weer bij me neer en ik nam haar weer mee naar beneden als ik wakker was.

Met Tim moest ik op een gegeven moment de afspraak maken dat ik Félice niet continu bij me kon houden en dat het goed was haar af en toe even weg te leggen. Ik moest accepteren dat ik haar er na woensdag ook niet meer bij kon pakken.

Op dinsdagavond werd het kistje gebracht. Er was ons geadviseerd Félice al op dinsdagavond in haar kistje te leggen, het kistje op woensdagochtend te sluiten en dan zouden we haar op woensdagmiddag begraven. Dan zouden niet al die intens verdrietige momenten tegelijkertijd zijn.

Haar op dinsdagavond in het kistje leggen was verschrikkelijk. Het voelde zo definitief. Er lag een matrasje in het kistje. Daar wikkelde ik een stuk van mijn bruidsjurk omheen. Vervolgens stopte ik haar lekker onder haar mooie Koeka-dekentje, inclusief een te schattig lakentje. Ik legde het boekje 'Raad een hoeveel ik van je hou' op haar hartje, onder de deken en stopte er foto's bij. Mijn luchtje spoot ik op haar konijn.

Zonder Félice vertrokken we die avond naar boven. Tim beloofde mij dat als ik graag wilde, ik haar er de volgende ochtend echt nog wel even uit mocht halen. Maar het bleek zo goed te zijn. Ik had drie dagen verlenging gehad van het leven met mijn Félice. Ze was een soort pop voor me geworden. De allermooiste, knapste, liefste, meest echte pop. Alle dagen dat ze gebalsemd bij ons thuis was, draag ik bij me als waardevolle, liefdevolle dagen. Dagen met een lach en een traan. En wat ben ik blij dat ik maanden later nog steeds weet hoe ze rook, voelde en hoe haar prachtige koppie eruit zag.